

Uităte în cele dinlăuntru ale pungei tale, și
vei afla, că Calicul nu se numeră între pa-
serile ceriului!

Evangelistul Mateiu.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Morții dela Oltenița.

De A. Mureșan, travestiă de Dr. Feldrihanschi.

Mers'au la Sân-Petru	Nu'l poți amei
Mers'au dela Feldru	Se fi cineii fi luj
Dece morți curați	Deci el îi ascultă
Muriți împușcați	Cu răbdare multă
Într'o duminică	Apoi ți așa :
Chiar la biserică,	Minteni vom vedea
Pușcați de jendari	Cine v'a citat
Domni cu pene mari,	Aci la palat?
Mers'au și-au cerut	Dreptăți de aveți
La Sân-Petru scut	Se le aduceți
Și locaș în raiu	Se v'ed de pe carte
Că's urmași de crai	De n'aveți păcate?
Și cred în troiță	Se v'ed : Mihăilă
Că's Râmleni de viță.	Ori d'oră Gavrilă
Sân-Petru, om sfânt,	Pe voi v'a chiebat
Vede pe pământ	Și v'a provocat
Tot ce se petrece	Lumea se lăsați
Deci cu apă rece	Spre raiu se plecați?

Atunci cei din Feldru
 Dat'au la Sân-Petru
 Hârtii românești
 Cu timbre ungurești,
 Iscălite'n dos
 Mândru si frumos
 De un mândru trifoiu
 Scump în patru foi.

Petru le cetește
 Și din cap clătește
 Apoi le grăește:
 În raiu n'aveți loc
 Dar' n'aveți de loc
 Că din dreptăți
 Văd că voi sunteți
 Ce'i drept scoși din lume
 Dar' ca prin minune,
 Făr' a ști și-a vrea
 Cel ce vă ținea;
 El pe Mihăilă
 Ori că pe Gavrilă
 La voi n'a trimis
 Nici baremi în vis
 Aci se vă chieme,
 Veniți fără vreme!
 Mai văd din dreptăți
 Și cine sunteți?
 Și din câte văd
 Uite ce pricep:
 Pricep că de stați
 Unde vă aflați

Se vă pocăiți
 Se vă ispășiți,
 Erați demni de raiu
 De a ceriului plaiu,
 Dar' așa — iertați
 Aci nu intrați,
 Nu vă pot lăsa
 Până port cheia!
 Cât despre cei scriși
 Și la voi subscriși
 Eu bine'i cunosc
 Îi știu pe de rost,
 Și se fiți convinși
 Cine's cei subscriși
 Eu vi'i spun curat
 Și adevărat,
 Că de ei n'am teamă
 Nici că'i bag în sémă:
 Patru sunt la număr
 Puși umăr la umăr
 Care v'au trimis
 Cătră paradis,
 Ca se și facă rîs
 De un biet moșneag
 Ce-a rămas pribeag
 Acù la slăbie
 Făr'ajutorie.
 Dar' din patru — unul
 Care'i beat ca tunul
 Și nópte și ți
 Care ști șopti,
 Țla e mamonul,

Al lui e canonul,
 El, un cap cu cari
 Vrù a fi vicariu,
 Deci v'a espedat
 Din magiarul stat
 Cătră vecinicie
 Prin gendarmerie,
 Ca bietul moșneag
 Se ȃică : mă retrag
 Dintre omenime
 Că ȃeu 'mi-e rușine
 Și frică de Petru
 Căci fuseiu la Feldru.
 Țla, dar' Maxin
 Sau sacul cu vin,
 Cum îi ȃiceți voi
 Țla'i un strigoi;

El, dar' singur el
 Mândru frumușel
 Pe Neamț l'a'mbetat
 L'a capacitat,
 Ear' pe Ciuntereiu
 L'a mânjitu cu cleiu,
 Și pe Mureșan
 L'a prostit avan

Astfel sfântul Petru
 Pe cei dela Feldru
 'I-a trimis prin nor
 Cătră purgator,
 Unde îi așteptă
 Dedépsa diréptă,
 Căci pân'au fost vii
 Creȃură'n stahii l

Din Tribuniști nu faci slănină sau clisă, se le mai cumperi încă de 40.000 fl. cucuruz, sau porumb.

Tribuniștii, încurajați de obraznicia unui așa numit Flaviu Șterca Șuluț, adaos testamentar al domeniului capitar din Cenadie, cu care în numărul trecut m'am răfuit, în organul lor de proprie prostituțiune polecrit Tribuna, au dat năvală asupra Calicului: Oala se laudă, că va sparge căldarea!

În mai mulți articoli proscriși: „O rușine a neamului nostru”, urmând proverbul: „Di'i mamă gușată, se n'apuce se'mi dică ea”, Tribuniștii au încercat seși spele hainele cele murdare cu săpunul Calicului. Bieții Tribuniști din cele 40.000 fl. ale acționarilor Institutului tipografic, nici săpun n'au pe ceși mai cumpera.

Și cine's Tribuniștii?

Slavici, celebrul vagabund literar, până-când mânca cu ei dintr'o trócă, îi numia în colónele Tribunei publice: „Un grup de oameni independenți, angajați la muncă literară.” — După ce merindea a început a se subția în trócă, sănătatea dela Abrud, frunză'n buză, și lumea'n cap au dat în mugur pe cóstele Institutului tipografic, Slavici a numit pe Tribuniști, în cercuri private: „Bazaconii sociale!”

Sasii din Sibiiu dîc despre Tribuniști: „Euere Tribunisten können vielleicht gut schreiben, in der menschlichen Gesellschaft passen sie aber wie der Igel zum — Schweiss wischen!”*)

Un Ungur a numit pe Tribuniști: Câni care latră pe note streine la lună!

*) Se pôte, că Tribuniștii voștrii știu scrie bine, în societatea omenească se potriveasc însă tot așa, ca și ariciul la ștergerea — sudorilor.

Măerenii din Sibiiu numesc pe Tribuniști: Zarzavagii, care învăță pe totă lumea cum se prădesc zarzavaturile, dar' ei însuși ceapa 'și-o cumpără din Făgăraș, paprica dela Sîrbi, sălata din tîrg, și varza dela săsóicele din Gușteriță!

Măerițele din Sibiiu dic despre Tribuniști: „Tribuniștii pot mânca tóte zaharicalele din Sibiiu, ca se li se îndulcească gura, că totuși nici dracul nu'i sărută!”

O țigană din Sibiiu, care a spoit odăile unui tribunist, s'a exprimat: „Decât se'mi mai moiu spoitorul în var, ca se mai spoesc odaia unui tribunist, mai bine'mi mănânc spoitorul în loc de mămăligă, și varul îl beau în loc de lapte!”

În Sibiiu ori-care ovreu anticipează p'o pereche de cisme scălciate mai mult decât pe trei Tribuniști:

Un acționar al Institutului tipografic s'a exprimat odinóră: „Decât cu Tribuniștii la câștig mai bine cu Calicul la pagubă.” BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Tribuniștii's amicii de principii ai lui Adrian Cășolțan”
— a țis Dr. (?) —

Eu am numit pe Tribuniști: Fabricanți de falimente; capacități ridicate la a tria potență a neputinței; lăcustele Institutului tipografic; oameni, care în convenirile lor proprii își pórta sinceritatea în ceafă, și voind a se vedea față'n față, se întorc cu spatele unul cătră altul.

Tribuniștii sunt cei mai norocoși plagiatori. Ei, prin traducerea ideilor ȋiaristice streine în românește, au ajuns în ochii celor scurți la vedere la nimbul originalității. Originalitatea lor în ochii deschiși ai publicului, e însă falsă.

Judecându'i după propria lor laudă în „o rușine a neamului nostru,” Tribuniștii, cu hărnicia lor literară, nu încap în salónele române de „Calicul”!

Tribuniștii sunt unicii ȋiarști români, care mereu se laudă, că națiunea română e la spatele lor. Și'n asta au

tótă dreptatea, pentru-că ei şed cu spatele cătră naţiunea română!

Tribuniştii's unicii diplomaţi în Europa, care, ca se pótă face politică, pentru pânea de tóte đilele, umblă la cerşit!

Eu nu cunosc tribunist, pe care interesele poporului îl dor mai mult decât ochii sei proprii de găină, sau bătăturile!

Lumea română, care trăieşte departe de Sibiiu, şi prin urmare e avisată a judeca pe Tribunişti după laudele, ce odinióră Slavici le-a aruncat în spate, şi ei însuşi şi le acaţă de urechi, crede, că fie-care tribunist e cel puţin un mesia al neamului românesc. Îndată ce'i cunóşte însě se exprimă despre ei asemenea unui Blăjan, care într'o societate a đis: „Mě, Tribuniştii întru nimica nu se deosebesc de ȕigani; ei ca şi aceştia numai din depărtare's oameni.“

Terminul „Tribunist“, pentru oameni care ȕin ceva la reputaţiunea lor, e o flagrantă vătămare de onóre.

„Un singur tribunist e om plăcut, sincer şi cu trecere în societate“ — a đis órecine — şi şi ala'i finul

Calicului.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop Marcule cămătar
Jocă'n prima măsurar,
Dară jocă cum ști tu
Se se mire și târgu!

Că tu Marcule când joci
Ca câmpeni' n târg la Moci
Toți cei buni se bucură
Mișeii se supără.

Dar' supere-se nu'ți pasă
De Petre nici de Tănase,
Că numai cel siriman
Nu are nici un dușman.

Și jucând, Mărcuț jucând,
Fă o țir de loc și rënd
Lângă tine curmedîș
Și la popa din Hodiș.

El se chiamă popa Braica
Dar' bea spirul și spiróica
Mai avam ca ori-ce marhă
La lătură ori la brahă.

Odată s'a întemplat
De la ospet̃ fũ chieamat
Tocma în Fildul de sus,
Jócă'l bine puiu de urs!

Că la nuntă cât a stat
Tare frumos s'a purtat:
Beut'a, Dómne, beut
Până burta și-a umplut.

Și de sfadă s'apucat
Pe rënd cu toți s'a certat,
Apoi fiind că ploua
S'a apucat a juca
Și juca, Dómne, juca,
De tina tot sus săria
Barba popii c'o mânia.

Apoi haidam la sudălmi
(Dă'i Marcule șapte pãlmi)
Că'i un slab și jumătate
Dă'i și cu bâta pe spate.

Dar' dă'i bine se te simtă
Se nu mai facă vre-o smintă,
Că nici chiar „Unirea“
Ba dóră nici „Tribuna“
Nu'i dă drept a se'mbëta.

Ear' dacă dóră cumva
Tribuna și Unirea
Dau dreptul de-a se'mbëta
Spun'o verde ca iarba!

Că norodul așa știe,
Că drept dela 'mpărăție
De a vorbi adevêrul
Are numai „Calicul“
Calicul și Mărcuțul.

Fiind așa Marcule,
Scutură'ți călcâiele
Și'ți ascute pîntenii
De jócă ca ungurii.

Hop, dar' nu juca singur
Că nu ești grof de ungur,
Ci mai cautăți soții
Și așa'n public se vii.

Ia pe jupânul cămilă,
Pe Popoviciu Samoilă
Popa dela Vallendorf,
Că'i ortodocs ca din Corf.

Jócă'l tu cu mâna ta
Cum jócă'și concubina
Pe la nunți, pe la ospete
Jócă'l până face crețe.

Dar' jócă'l și'l satură
De joc și beătură,
C'aceste capul 'i-ar pune
De nu l'a scăpa o fune.

Și jucând tu întreabă'l
 „Telegraful” cetește'l?
 Dacă nu — cetește'i tu
 Odele din „Calicul”

Dacă ceva n'ar pricepe
 Te pune și'i tâlcuieste
 Și bot la bot pilduește
 Scrisórea cum se cetește.

Di: Jupâne Samoilă
 Tu figură de cămilă
 La carte așa stă scris:
 Bețivi nu's în paradis.

Deci raiul de vrei se veđi
 Nu'mbla tot după ochi verđi
 Și după glăjuțe pline,
 Fi cuminte, mă creștine.

Că aceste sunt sodom
 Prăpădesc chiar cap de om,
 D'apoi o glavă de popă
 N'or da-o la dobă?!
 Eară dela Vallendorf
 Mergi Mărcuț la Mucundorf
 La popa cel bádăran
 La Nicolae Mardan!

El e greco catolic
 Și'n beții e chiar voinic,
 În cât cred că „Unirea”
 În scurt timp l'a decora

Ori drumul 'i-a arêta,
 Drumul cătră Têrnava,
 Unde s'ar putea scâlda
 Până ce s'ar desbêta.

Căci scris e, nu știu'n ce carte,
 Că cin' vrea se se desbate
 Se ia duș cu apă rece
 Și beția îi va trece.

Altcum popa Nicolae
 Mardan, cu capul de paie,
 Dupace odată se'mbată
 Tare cu greu se desbată.

Și'n beția lui cea mare
 Uită se dee parale
 Pentru multa beutură
 Ce și-o strecură pe gură.

Ear' jidovii negalanți
 Stau gata se'l pună'n lanț
 Și de haine se'l despóie
 Cum despoi de lână-o óiă,
 Până se află giranți
 Ca se'l mântuie de lanț.

Veđi bine că norodul
 Arată pe preotul
 Când îl ved în astă stare
 Ca pe lup în ھیua mare.

Toți îl scui pă, toți îl ríd,
 Toți îi pun un nume híd,

Ear' el rabdă ca un mascur,
Dă'i Mărcuț vr'o cinci în talpe.

Dă'i lui și dă la toți popii
Cari se'mbată ca porcii
Și fac rușine la neam,
Dă până s'or face stean.

Că ori-ce om, când e beat,
E ca cânele turbat;
D'apoi încă un preut
Când se pune la beut
Cum o fi? căci el e sarea
Lumei și e lumina
Păn' e tréz, dar' când e beat
Spuneți mi e el bărbat
Ori ce dihanie'i atunci?
Poți al osebi de junci
Ungurești cu córne lungi?

Nu'i vorbă, și popa'i om
Până'i treaz ca ori-ce om,
Dar' beat e ca ori și care
Vită nerumegătore
Care se culcă la sóre
Și geme de cređi că móre.

Și cum-că un popă beat
Nu ști frică de păcat,
O știu toți câți au văđut
Atare popă umplut
De vin ori chiar de vinars
Dormind priponit pe nas.

Deci dă Mărcuț în bețivi
Fie grași ori uscățivi
Dă cum dă dobașu'n dobă,
Fie el mirean sau popă
Chiar și de s'ar supăra
Pentru asta „Unirea”
Și chiar de te-ar critica
Duică în Tribuna sa.

Apoi puiule ursesc
Ia pe Ioan Filipescu
Preotul din Seligstat,
Ia'l și'l pune la jucat.

De nu se știe'nvêrți
Pune-te a'l spovedi
Dar' în cinste, nu pe plată,
Bată'l căzania se'l bată.

Că el în loc de căzane
Dă poruncă pentru dane,
Și ăice: din cinci pițule
Nu te spovedesc omule!

Întrebă'l în ce pravilă
A cetit aia cămilă
Se ia pentru spovedane
Atâta potop de dane?

Apoi Marculă mergi iară
Până la Frata magiară,
Unde aflavei negreșit
Pe popa cel neunit.

El e mult mai beutor
Decât ori-ce rîmător,
Cât și jurul tot se miră
Cum bea spirul fără milă.

De bețiv el cât ce este
Mersuiau în lume veste,
Și nime'n sémă nu'l bagă
Atâta bea din oiagă.

Apoi âmblă și'n procese
Cu cantori, cu preutese,
Până juđii mi'i alungă
Cum alungi berbecii'n strungă.

Și cu atâta nu'i destul,
Dar' ca se fie sătul
Pusus'a s'a confundat
Și'n lada bisericei
Unde spun că a aflat
Sute patru și cu trei,
Dar' el de cum 'i-a aflat
Banii toți s'au deochiat
Și ca ciórele au sburat,
Cât ađi nu sunt de aflat.

Pe ęsta Mărcuțule
Prinde'l cu lăbuțele
Prinde'l de cap și de barbă
Și te pune de'l întrébă:

Popă, óre cum ar fi,
Te temi dór' că ti speti
De nu'i bea ca bivollii
Bată-te ąiua crucii!

Și de bei, cuvine-să
Se dai la bobotéză
Cu crucea după dulăi,
En respunde'mi popă hăi!

Apoi tu bei la palincă
Până cađi în biserică
Cât lumea se rușinezá
Și trebe afară se iasă.

Apoi bostanul cel gol
Îl priponești de pistol,
Și ąeu, nici nu ți rușine
Bată-te ąiua de mâne.

Sus Marcule nu te da
Și te du'n satul Ruja,
Că acolo fără greș
Afi pe popa Babeș.

El e Babeș Nicolae
Da'i mai prost decât o óie,
Cu tóte că'i ortodocs
Dar' din săríte e scos.

Și cum nu, când ąiua mare
Se pune c'un óre-care
Pârgar a fugi pe drum
De-ai fi jurat că'i nebun.

Adecă drăguțul popă
Cu pârgariul dela dobă
S'a pus și s'a rēmășit
Care'i mai tare'n fugit.

Și-au fugit, măre fugit
 Până ce s'a obosit
 Și limba mai 'i-a eșit,
 C'așa s'au fost rămășiț.

Ear' din sat toți ómenii,
 Dară mai taré Sasi
 Rís'au de s'au prăpădit
 De acest popă scrintit.

Deci Mărcuț, căci ști fugi,
 Scutură'i tu perciunii
 Și'l învață a rămăși
 Pe fugă cu pângarii.

Ș'i'i ȃi: popă ești părinte,
 Ori te ții de acele vite
 Ce's menite a fugi?
 Întindă'ți barba câinii.

De ești cal, veđi de alérgă
 Și te hrănește cu iarbă,
 Și nu mai băga prescură
 În nevrednica ta gură.

De ești om, nu fă prostii
 Și astfel de măgării,
 Că și copii te rîd
 Tu minune de om hîd!

Lăcomiși la vin și carne
 Și ți-ai pus în bostan córne
 S'aibă de ce rîde sașii,
 Numere'ți nevoia pașii.

Apoi Mărcuț mergi călare
 Până la Sebeșul mare
 La domnul învățător
 Ce'i numit Ciata Todor.

Pe el de li'i apuca
 Meliță'l ca cânepa,
 Îmblătește'l ca snopii
 Până dinții 'i-or sări.

Nu vede nimernicul
 Că'i lipsit ducucitul
 Și de pâne și de sare
 Și de câte's pe sub sóre!

Nu vrea'n sémă a băga
 Că nu are ce mânca,
 Că ce capătă tot bea
 Ba și mai bate muierea.

Muierea și-o bagă'n bólă
 Copii și'i mai omóra,
 Și el âmblă flusturatul
 De cutrieră tot satul.

El âmblă a dragoste
 Secaiar ciolanele,
 Și n'are nici ce mânca
 Nici cu ce se îmbrăca.

Marcule, judecă'l tu
 Cum îi ști mai la modru,
 Pune'l rob între țigani
 Batăr pe 30 de ani.

Că nu'i demn se între'n scólă	Pân' l'a lovì cãlcătura
Mai bine rêmână gólă,	Mâncal'ar posna și ura!
Nici nu'i demn se calce iarbă	Apoi Mărcuț fi de trébă
Că nu'i bun de nici o trébă.	Lungește-mi-te pe iarbă
Du'l Marcule'n smeuriș	Și cântă lîn și frumos
Unde'i buciul mai pieđiș,	Cântecul ce'i mai în jos:
Și acolo mi'l dă de-a dura	

Cântecul flămândilor din cercul electoral al Vințului de sus.

Mândru sună și răsună	Și rînjind din neagra'i gură,
Cetera a voie bună	Cătră cei ce'l încunjură
Și strigări de bucurie	Părintește le grăește
Dau de veste c'o se fie,	Și frumos le mulțamește:
Pentru brava husărimă	» Voi suflete de păgân
Prea vestită din vechime,	Cari pentr'o bute de vin,
Đile bune de trăit	Voi viteji pui de husari
Đile de benchetuit,	Cari pentru câțiva crețari
Că husarii or nebunit.	De-al vost neam v'ați lăpădat
Prin Măhaciu și prin Dumbrău	Și mie v'ați închinat,
Prin Hidiș și prin Cicău	S'aveți parte în vecie
Lângă buți electorali	De-a mea négră'mpărăție!
Jócă foștii militari,	Ale vóstre fapte bune
Cu mustețe negreblate	M'au chiebat din cea lume
Cu pălării desfundate,	Se vă mulțamesc fierbinte
De n'ar fi sdrențe pe ei	Ca al vostru bun părinte:
'I-ai cugeta pui de smei	— Mě închin de sănătate
Puie dracu'n ei și'n ei!	La al meu prea iubit frate,
În Hidiș pe-o bute mare	Badea George din Măhaciu,
Șede Lucifer călare	La alegeri bun cărmaciu.

La birăul din Dumbrău,
 Al meu credincios căpău
 Vă las de buni ajutori
 Pe ai mei bravi slujitori,
 — Iuda se vă cărmuiască
 Bêlsebub vă ocrotească
 Nevoia se vă trântescă!“
 — Duce, și într'un momânt
 Lucifer nu'î pe pământ.

Vivat! strigară toți eară
 Golind vinul din păhară:
 Piară din noi omenia,
 Se trăiască diavolia!
 Apoi brava husărime
 Prea vestită din vechime,
 Începe cu mare jele
 Cântecul seu de durere:

„Frunză verde de colie
 E drept și bine se știe,
 Că cartea de nemeșie
 Ni e răsă de molie,
 Dar' doveși sunt neclătite
 Despre-a năstre mari merite:
 Hainele năstre cârpite
 De trei ori respetecite.
 — Tip de buna economie
 A celor dela domnie
 Prin cari noi din bravi husari
 Acum suntem ciorlogari.
 După-a năstră nemeșie
 Am ajuns la sărăcie

Și din bravi husari voinici
 Acum suntem toți calici.
 Pe lâng' a năstre diplome
 Ne uscăm cu toți de fόμε!
 Fostam ómeni de regulă
 Vin și pâne aveam destulă,
 Fostam bravi, fostam voinici
 Și ca niște pricolici
 Răbdam douăzeci și cinci
 Dar' acum suntem de hulă
 Și ne dăm pentr'o pițulă
 Când e vorba de folos,
 Vindem chiar și pe Christos
 Pentr'un pic de beutură
 Ne facem lăpădătură,
 Dară ce se facem Dómne
 Dacă suntem ruți de fόμε?!“

Hei George de la Măhaciu
 Scuturateor de ce draci,
 Că de marea-ți lăcomie
 Ți-es ochii din găvălie!
 Hei birău de la Dumbrău
 În vicleanul cap al têu,
 Facă-și dracul făgădău,
 Și în fôle-ți feredeu,
 Unde'n vinul ce-ai băgat
 Când s'a ales deputat,
 Se se scalde ne'ncetat,
 Până când vei fi crepat!
 Cismaș Gligor cel bogat
 Din Sănmărtinul sărat!

Care diavol te-o'ndemnat,
 De de neam te-ai lăpădat
 Și la Vinț te-ai îndopat,
 Tot cu carne și cu vin ?
 Facă-se'n tine venin !
 — N'ai tu ce mânca acasă,
 Ori muierea nu te lasă ?
 Sau că sgârcit precum ești
 Te temi se nu sărăcești ?
 Pentru vin, pentru friptură
 Te făcuși lăpădătură !

Frunză verde trei lipeni
 Auđiți voi Hidișeni,
 Cicăeni și Armenișeni,
 Dumbrăveni și Măhăceni,
 Flămânđeni și Mișeleni,
 Cari atunci vă săturați
 Când alegeți deputați,
 Fi-v'ar numele uitat,
 Mormântul de câni scurmat.

Dr. Corbaci.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O constatare.

Scriitoriul articolului din Siebenbürgisch-Deutsches Tageblatt „Die Bewegungen und Ziele der Rumänen“ sas nu póte fi, pentru-că Sasii știu nemțește. Ungurii din princip nu scriu în organul de publicitate al Sasilor. Un român trebe se fie autorul acelu articol, și încă unul prost ca o straiță gólă!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Până-când camerele României de septemâni întregi s'au închis, și deputații au plecat la băi, ca se-și oțelească mâinile pentru nouă pălmuiți parlamentare, croitorii legilor Ungariei petecesesc c'o diligență nemai pomenită mereu la idea de stat maghiar, și la fericirea popórálor lipsite de atare idee

Dór' în tóte institutele pentru alienați din Europa nu s'au vorbit atâtea pleve, câte s'au vorbit în parlamentul Ungariei decând reforma administrațiunei se află la ordinea zilei. Și se dice, că Koșuthiștii 'și-ar fi propus a vorbi contra proiectului de lege administrativ până-când, la o dóua venire, ângerii Domnului vor trîmbița scularea morților din grópă.

Vorbăria cea fără sfârșit a fiilor lui Sysifus din dieta Ungariei se privește de o calamitate. Va fi! — Și calamitatea asta o simțesc mai mult contribuabili.

Ca toate în lumea aceasta însă, așa și vorbăria din deploramentul Ungariei își are partea sa bună, și partea sa rea.

Ne aflăm în sezonul castraveților acrii.

Timpul e ploios și rece.

De o înăcrire a castraveților sub atari împrejurări nu putea fi vorba.

Așa s'a constatat, că în totă Ungaria castraveții s'au înăcrit estan singur în urma vorbirilor celor multe și lungi din parlamentul țerii.

Ca și înăcritul castraveților, așa se esplică și epidemia căscatului, ce bântue în toate părțile Ungariei.

În Budapesta oamenii cască pe strade, și în locuințele lor, de li se umplu gurile de muște.

În părțile nordice ale Ungariei, Unguri, Slavaci, Șvabi, Țigani etc. se uită unul la altul în gură, ca într'o șură.

Croații cască din gură ca vindereii în timpuri de secetă după plóie.

În Bănat și'n părțile Caransebeșului totă lumea cască, ca și când ar asculta la prelegerile pedagogico-teologice ale lui Enea Șodoh, sau ca și când ar ceti mereu în „Fóia Diecesană.”

În Transilvania, Români, Unguri, Sasi, Țigani etc. cască din gură până ce fâlcile le ies din țîțini. Un Secuiu venit cu borviz în părțile Mediașului, dóue țile nu 'și-a putut închide gura, până-când un prietin l'a plesnit cu pumnul în falca din jos, și 'i-a pus gura la loc.

Isvorul epidemii căscatului e parlamentul din Budapesta. Îndată ce un deputat se însinuă la cuvânt, și vorbind caută după cuvinte pentru spiritul, care'i lipsește, altul începe a căsca. După acesta cască al doilea, cască stânga extremă, cască dreapta extremă, cască centrul, chiar și președintele dietei cu clopoțalul în mână deschide gura, și cască.

Aşa căscatul vine în dietă la ordinea Țilei.

Și fiind că nimica nu se împrăstie așa de iute ca și căscatul, nici chiar electromagnetismul, așa se esplică epidemia căscatului, care bântue în tótă țeara, ca o urmare naturală a vorbăriei parlamentare.

Se ȃice, că ministrupreședintele nostru contele Szapary a disperat de multă vorbărie, ce se prăsește în dieta țerii, și nu știe cum se'i pună capăt.

Eu aflând starea disperată a ministrupreședintelui nostru 'i-am sărit într'ajutor, și 'i-am adresat următórea epistolă:

Domnule ministrupreședinte!

După cum povestește ȃiarul „Kolozsvár“ din 13 Iulie a. c. preotul român din Lumperd de pe Cămpie, prin diferite amestecuri a aflat o fluiditate, din care, dacă se varsă în rachiu un strop cât de mic, cei-ce gustă din asemenea rachiu își perd gustul de a mai bea, și li se face reu chiar și numai de mirosul rachiului.

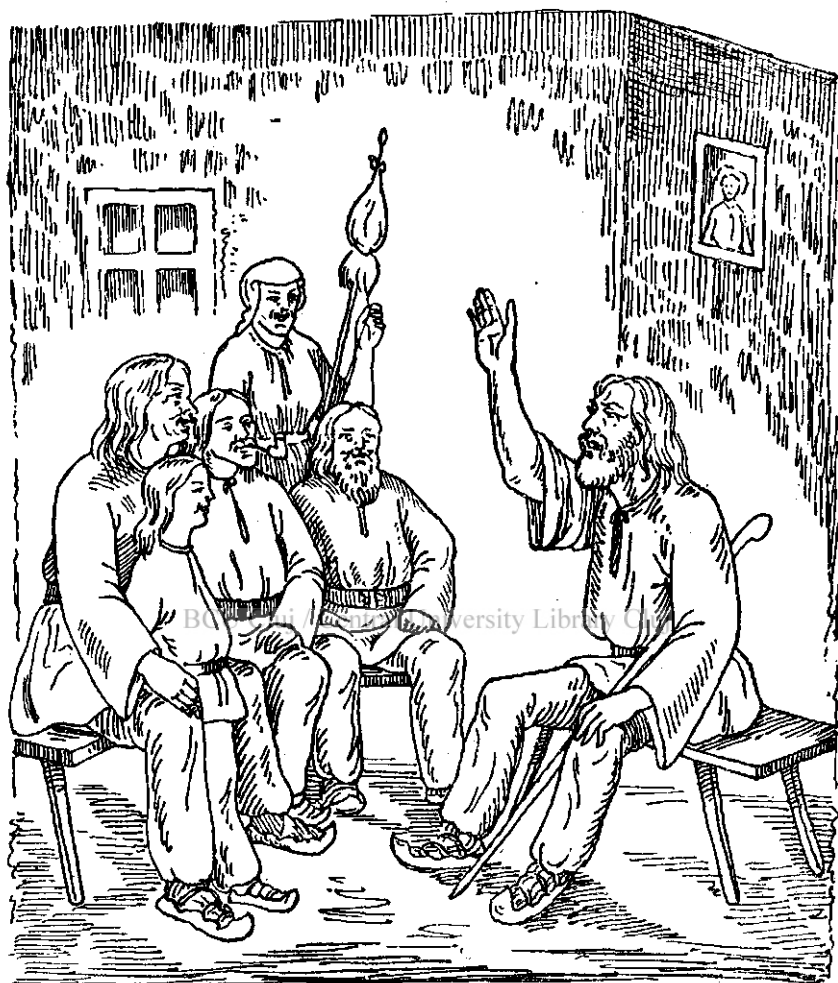
Medicina asta a popii român din Lumperd curează, după cum eu sum informat, și mănăria de a vorbi în dietă. Dacă pici adecă pe limba unui deputat, care pătirmește de mănăria vorbirei, o picătură cât de mică din fluiditatea popii din Lumperd, limba 'i-se face sfredel, și dóue septemăni nu'ți scóte vorbă din gură.

Cu ce preț îți va vinde popa din Lumperd fluiditatea lui nu știu, dar' te asigur că c'o litră ai de ajuns pentru un întreg seson dietal.

Sibiú în Iulie 1891.

Urzică Scandalografescu.

Stan Pășitul.

Ați se vă povestesc povestea iubileului din comuna Băbeni în România.

Iancu Băbescu e numele vestitului primar din Băbeni, o comună care zace în partea dreaptă a Oltului, nu departe de Peatra, în România.

Primar se numește în România ceea ce noi cești din Ungaria, Transilvania și Bănat, sau din Kisdedovlezeni, numim jude, birău, antiste comunal etc.

Iancu Băbescu s'a suit pe scaonul primăriei din Băbeni totodată cu I. C. Brătianu pe scaonul de ministru-președinte al României. Curat atâta timp, cât I. C. Brătianu a ședut în ministeriu, a ședut și Iancu Băbescu pe scaonul primăriei din Băbeni. Și d'odată cu căderea lui I. C. Brătianu din ministeriu a cădut și Iancu Băbescu din primăria comunei Băbeni.

Motivele căderii lui I. C. Brătian din ministeriu sunt cunoscute, și încât nu, istoria le va descoperi. În ce privește însă căderea lui Iancu Băbescu din primăria comunei Băbeni nime nu mai e la îndoială. Iancu Băbescu îndată ce I. C. Brătianu a cădut din ministeriu, și-a dat însuși, din voie liberă, dimisiunea din primărie.

Lui I. C. Brătianu, fiind ministru-președinte, precum se știe, îi s'au făcut din partea opoziției împrutări de corupțiune. Atunci acesta a exprimat memorabilele cuvinte: N'a sosit încă timpul, ca se ne despărțim de hoți și de tâlhari! — Și timpul acesta de despărțire I. C. Brătianu, până era la ministeriu, nu l'a ajuns.

Mai fericit în regimul seu a fost primarul din Băbeni Iancu Băbescu. În comuna Băbeni încă se aflau hoți și tâlhari, care contribuiau la administrațiunea comunală. Ceea-ce însă I. C. Brătian, în administrațiunea statului n'a fost în stare a ajunge, a ajuns Iancu Băbescu în administrațiunea comunei Băbeni. Acesta în decurs de 12 ani, cât a durat primăria sa, a curățit administrațiunea comunală de hoți și de tâlhari. Administrațiunea comunală din Băbeni, în ceea-ce privește dreptatea și onestitatea, în tot ținutul Oltului, a devenit preverbială.

Cădând I. C. Brătianu dela ministeriu, Iancu Băbescu, cum vă spusei, s'a mulțămit de bună voie din primăria comunei Băbeni. Motive n'a spus nimenui. El a ținut simplu:

Nu mai vreau se fiu primar, și cu tótă stăruința prefectului nime n'a fost în stare a'l ținea în primărie.

Gurile rele ȃdiceau, că Iancu Băbescu vrea se treacă de om mare, ca și I. C. Brătianu, și de aceea s'a mulțămit din primărie d'odată cu căderea celuia dela ministeriu. Asta era însă o defăimare gólă, pentru-că Băbescu era obosit, și cu ceea-ce 12 ani a făcut pentru comună, deplin îndestulit.

Dascălul din Băbeni Vintilă, fiind toți oamenii din sat adunați spre a'și alegé un nou primar, a făcut propunerea, ca întru recunoștința meritelor primarului Iancu Băbescu se se facă o serbare comunală, adecă un iubileu. Spre acest scop fie-care din cei 120 moșteni ai comunei, care totodată sunt și posesori de vii, se dea la culesul viitor câte 5 litre de must. La Crăciun, când mustul va fi fiert, se se cumpere din vistieria comunală doi boi grași, se se taie, și tot din vistieria comunală se se cumpere pânea recerută pentru serbarea comunală, și toți sătenii, cu mic cu mare, se ia parte.

Propunerea dascălului Vintilă s'a primit cu multă plăcere.

După culesul viilor primăria a îngrijit ca o bute de 600 litre se meargă din casă-n casă, și în ea se se adune dela fie-care moștean câte 5 litre de must.

Butea s'a umplut și s'a aședat în pivnița primării.

Sosind Crăciunul, s'au tăiat doi boi, s'au pregătit felii-rite bucate, și pânea trebuinciosă încă era gata. Toți locuitorii din Băbeni, cu mic cu mare, s'au adunat în scóla comunală din curtea primării, au început a mânca, apoi s'a dat cep la bute, și vinul s'a pus în hârdaué pe mese. Toți locuitorii au luat cu păhară, căni, oale etc. vin din hârdaué, dascălul Vintilă s'a ridicat, și după ce a ținut o frumósă

cuvântare în onórea de toți stimatului vechiu primar Iancu Băbescu, toți au beut întru sănătatea acestuia.

Fie-care însă, după ce a beut, a strîmbat din gură. Și pentru-ce? — Pentru-că, în loc de vin, a beut apă clocită.

Asta s'a întîmplat așa. — Cel dintâiu locuitor din Băbeni, când butea 'i-a stat la pórta, ca se bage cele 5 litre de must în ea, 'și-a făcut socoteala, că 5 litre de apă în 600 litre de must nu se cunosc, și în loc de must, a băgat în bute 5 litre de apă. Așa au socotit însă și ceialalți locuitori din Băbeni, și așa pentru serbarea iubi-leului mult meritatului primar Iancu Băbescu butea cea de 600 litre, în loc de must, s'a umplut cu apă.

Logică pedagogică.

— Aaa! pe tine Petre, cel mai bun student din clasa mea, se te afli după miezul nopții în cârcimă, adecă într'un timp, când tot omul cinstit trebe se se afle de mult acasă?!

— Me rog domnule protopop eu nu mai pot trăi cu sócră-mea!

— Bine fetul meu, popa vostru te-a cununat pe tine cu sócră-ta?!

— Ba nu, da decând m'am însurat, tot sócră-mea poruncește în casă!

— Dute și spune sócră-ta, că dacă'ți mai poruncește în casă îi voi da un ginere, care nu-î mai ascultă porunca!

— Da ce fac eu atunci?

— Tu te însori, iei pe sócră-ta de nevastă, și atunci tu-î fi capul sócră-ta!

— Atunci o fi vai de capul meu, domnule protopop!

Calendarul Calicului pe anul 1892

preste puține zile va ieși de sub tipariu, și se va pune în vânzare.

Administrațiunea Calicului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj